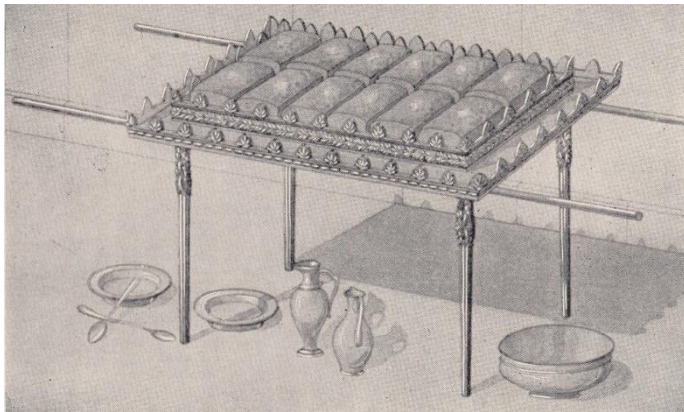

Versete călăuzitoare: Exodul 37.10-16

Exodul 37.10-16: Și a făcut masa din lemn de salcâm; lungimea ei era de doi coți și lățimea ei de un cot și înălțimea ei de un cot și jumătate. Și a îmbrăcat-o cu aur curat și a făcut pe ea o bordură de aur, de jur-împrejur. Și i-a făcut un pervaz lat de o palmă de jur-împrejur; și a făcut o bordură de aur pentru pervazul ei, de jur-împrejur. Și i-a turnat patru verigi de aur și a pus verigile la cele patru colțuri care erau la cele patru picioare ale ei. Și verigile erau lângă pervaz, ca suporturi pentru drugii, ca să poarte masa. Și a făcut drugii din lemn de salcâm și i-a îmbrăcat cu aur, ca să poarte masa. Și a făcut din aur curat uneltele care erau pe masă, farfuriile ei și ceștile ei și castroanele ei și urcioarele ei, cu care să toarne.

Ajungem acum la mobilierul din Locul Sfânt. În Sfânta Sfințelor, chivotul cu capacul său de ispășire stătea singur, cu excepția zilei ispășirii, când marele preot intra cu cădelnița de aur. Dar în Locul Sfânt stătea masa cu pâinile punerii înainte, altarul tămâierii și cădelnița de aur. Ne vom referi acum la prima dintre acestea.¹

Patru caracteristici

Masa avea patru caracteristici, din a căror semnificație se desprinde esența întregului: acestea se referă la materialele din care a fost confecționată, la dimensiunile sale, la forma sa și la utilizarea sa:

- Materialul era lemn de salcâm acoperit cu aur curat.
- Dimensiunile erau de 2 coți în lungime, 1 cot în lățime și 1½ coți în înălțime: înălțimea era deci aceeași cu cea a chivotului, ale cărei celelalte dimensiuni depășeau însă masa cu ½ cot.
- Masa era înconjurată de o bordură de aur. La marginea acesteia se afla o cornișă sau un pervaz de lățimea unei palme și apoi o altă bordură de aur. Deci erau două borduri separate de un pervaz. De asemenea, erau patru verigi de aur la „cele patru colțuri care erau la cele patru picioarele ale ei”. Lângă pervaz se aflau verigile. Cei doi drugii din lemn de salcâm acoperiți cu aur au fost așezați în drugii, pentru a transporta masa cu ei prin deșert.

¹ Cuvântul pentru masă este *shulchan* și derivă dintr-o rădăcină care înseamnă „a trimite” sau „a prezenta” – este vorba de un obiect care oferă posibilitatea de a oferi hrană pe el. Cuvântul „Siloam” din Ioan 9.7 este același, iar scriitorul inspirat de acolo dezvăluie că înseamnă „trimis”.

Masa

- Aflăm scopul acestei mese în legătură cu instrucțiunile pentru pregătirea săptămânală a „pâinilor pentru punerea înainte”, care urmau să fie așezate pe ea (Leviticul 24:5-9). Douăsprezece pâini, fiecare coaptă din două zecimi de efă de floare de făină, urmau să fie așezate în două rânduri pe „masa curată” acoperită cu aur curat. Trebuia să se pună pe ele tămâie curată, iar această prezentare trebuia să fie reînnoită săptămână de săptămână. Acest obicei a fost cel care a dat numele mesei: era „masa pâinii pentru punerea-înainte” (Numeri 4.7).

În legătură cu masa, și anume pentru a fi folosite la ea, erau de asemenea diferite vase de aur curat: „farfuriile ei și ceștile ei și castroanele ei și urcioarele ei, cu care să toarne (jertfa de băutură)”. Farfuriile pot să fi fost recipiente pentru pâini; ceștile conțineau probabil tămâia (așa cum a fost oferită la dedicarea altarului, vezi Numeri 7.14-89). Probabil că urcioarele erau destinate să conțină jertfele de băutură, care erau turnate din căni. Le vom examina mai târziu.

Materialul - divinitatea și umanitatea Pâinii vieții.

Semnificația materialelor din care a fost făcută masa - lemnul de salcâm și placarea cu aur - a fost deja prezentată atunci când am analizat chivotul și scândurile, dar le vom analiza din nou pe scurt în legătură cu utilizarea mesei. Atunci când ne gândim la o masă, ne gândim în mod natural la un loc pentru oferirea de alimente și la alimentele în sine. „Tu îmi întinzi o masă înaintea vrăjmașilor mei” (Psalmul 23.5). Găsim ideea de hrană în legătură cu Persoana Domnului nostru în Ioan 6: „Adevărat, adevărat vă spun, nu Moise v-a dat pâinea din cer, ci Tatăl Meu vă dă pâinea din cer, cea adevărată; pentru că pâinea lui Dumnezeu este Acela care Se coboară din cer și dă viață lumii” (Ioan 6.32,33). „Acela care Se coboară din cer”: acest lucru ne face să ne gândim la dumnezeirea Domnului nostru. Acesta este aurul curat.

„«Eu sunt pâinea cea vie care a coborât din cer; dacă mănâncă cineva din această pâine, va trăi etern; și pâinea pe care Eu o voi da este carnea Mea, pe care Eu o voi da pentru viața lumii». Iudeii deci discutau între ei, spunând: «Cum poate Acesta să ne dea carnea Lui să o mâncăm?» Isus deci le-a spus: «Adevărat, adevărat vă spun, dacă nu veți mânca deci carnea Fiului Omului și nu veți bea sângele Lui, nu aveți viață în voi înșivă.»” (Ioan 6.51-53). În mod evident, Domnul nostru vorbește aici despre moartea Sa. Dar moartea sa presupune întruparea Sa. El a trebuit să devină Om, pentru a putea muri. În acest fel, dublul adevăr al divinității și umanității Domnului nostru sunt prezentate împreună în acest capitol, care îl prezintă ca Pâinea vieții. Așadar, aici găsim ambele componente ale mesei: aurul și lemnul de salcâm.

Dimensiunile - Comuniunea potrivit cu capacul ispășirii

În ceea ce privește dimensiunile mesei: înălțimea ei era de 1½ coți - la fel ca și chivotul legământului. Acest lucru ne indică faptul că pâinea de părtășie este la același nivel cu capacul ispășirii. Părtășia cu Dumnezeu este cu Hristos și, prin urmare, trebuie să fie la fel de mare ca valoarea răscumpărării Sale.

Dar ce gând este acesta! Dumnezeu a coborât în Persoana Fiului Său, „împăcând lumea cu Sine, nesocotindu-le greșelile lor” (2 Corinteni 5.19). Pentru a împlini pe deplin lucrarea necesară pentru această împăcare, Domnul nostru promis a coborât din cer ca Pâine. Și drumul Lui L-a dus mai jos decât la ieslea din Betleem - deși aceasta era deja o distanță incomensurabilă; mai jos decât la casa modestă din Nazaret, sau de cărarea fără adăpost, unde nu avea să-și pună capul; mai adânc decât locul în care L-au disprețuit ca pe un samaritean sau ca pe unul posedat de demon (Ioan 8.48); mai adânc chiar decât un criminal uman; pentru că El a coborât până la

Masa

locul de depărtare de Dumnezeu, a fost părăsit de El – El, Cel care n-a cunoscut păcatul a fost făcut păcat pentru noi (2 Corinteni 5.21).

*Adâncurile tuturor suferințelor Tale
nici o inimă umană nu le poate înțelege!*²

Dar răspunsul lui Dumnezeu Atotputernic la toate acestea a fost că El L-a înviat dintre morți și I-a dat glorie (1 Petru 1.21). Da, El Și-a luat locul „la dreapta Măririi în cele înalte” (Evrei 1.3). Aceasta corespunde locului de deasupra capacului ispășirii, tronul lui Dumnezeu, unde se află și mărturia despre sângele legământului veșnic.

Dar în acest loc înălțat, El nu este pentru Sine Însuși: El este acolo ca Reprezentant al poporului Său. La o asemenea înălțime de plăcere a ridicat El pe poporul Său răscumpărat cu sânge. Ei stau în fața lui Dumnezeu în toată valoarea lui Hristos și a lucrării Sale terminate. Apostolul spune despre această acceptare în Hristos: „Dar Dumnezeu, fiind bogat în îndurare, pentru dragostea Lui cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos: prin har sunteți mântuiți. El ne-a înviat împreună și ne-a pus să stăm împreună în locurile cerești, în Hristos Isus” (Efeseni 2.4-6). Masa plăcerii noastre are aceeași înălțime ca și chivotul. O astfel de bază are părtășia noastră.

Așa de desăvârșită este această lucrare. O vedem în poziția Domnului nostru laudat și în modul în care harul lui Dumnezeu aduce sufletele la viață. Fie ca *în mod practic* să fim capabili să intrăm în gândurile lui Dumnezeu prin credință și *la nivelul Lui* să savurăm părtășia „cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos” (1 Ioan 1.3). Acest lucru înseamnă, totuși, că trebuie să „nu ne încredem în carne”. Vom analiza mai îndeaproape semnele practice ale părtășiei după ce vom învăța mai multe despre Masă.

Am făcut deja aluzie la faptul că dimensiunile nu pot fi luate în considerare doar individual, ci și în relația dintre ele. Considerate individual, cei doi coți în lungime mărturisesc despre părtășie, iar un cot în lățime mărturisește despre unitatea care este semnul distinctiv al oricărei părtășii adevărate - unitatea divină în adevăr. Acest lucru distruge din fașă toate ideile false despre părtășie.

Dar dacă ne uităm la raportul dimensiunilor mesei, găsim următoarele: $2 \cdot 1 \cdot 1,5$ sau, la o scară mai mare, $4 \cdot 2 \cdot 3$. Astfel, avem factorii de 2 în lățime, 3 în înălțime și 4 în lungime. Numărul *doi*, așa cum am văzut deja, vorbește despre părtășie: „Pot să mergă împreună doi, fără să se fi învoit?”. (Amos 3.3). *Trei* este numărul plinătății și al revelației divine și, cu siguranță, are locul său de drept la masa unde Dumnezeu se revelează în Hristos, în care „locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii” (Coloseni 2.9). „Harul Domnului Isus Hristos și dragostea lui Dumnezeu și comuniunea Sfântului Duh fie cu voi toți!” (2 Corinteni 13.14): Aici avem triunitatea lui Dumnezeu în legătură cu ideea de părtășie. *Patru* este numărul creaturii și ne amintește că *Om*ul Isus Hristos este baza comuniunii. Cifra patru vorbește și despre această lume, despre pustie, cu încercările și suferințele sale, care scot atât de des la lumină slăbiciunea și eșecul sfinților. Dar chiar și aici, în pustie, Dumnezeu pregătește o masă pentru noi. Așadar,

² Nota redacției: Traducere din cântarea „On That Same Night, Lord Jesus” de George West Fraser (1840-1896): The depth of all Thy suffering | No heart could e'er conceive.

cifra *doi* vorbește despre comuniune; *trei* despre Persoanele cu care avem comuniune; iar *patru* despre locul în care (în exterior) are loc această comuniune.

Bordurile (cununile) - Hristos încoronat

În ceea ce privește construcția mesei, aceasta avea anumite particularități, cu cele două borduri și pervazul, care necesită atenția noastră. Am văzut că „bordura” de pe chivot nu era o simplă înfrumusețare, ci era în același timp o împrejmuire sigură, în care capacul ispășirii se odihnea și era ținut în deplină siguranță în locul său destinat. În mod similar, bordura din jurul mesei servea desigur nu numai ca decor, ci și ca protecție pentru ca pâinile pentru punerea înaintea să nu alunece. Bordura, după cum s-a spus, Îl reprezintă pe „Isus, încununat de glorie și onoare” (Evrei 2.9). Ea Îl reprezintă pe Hristos în locul pe care l-a dobândit prin lucrarea Sa pe pământ: „*Eu* Te-am glorificat pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o să o fac”. De aceea, El continuă să se adreseze Tatălui Său cu deplină încredere: „Și acum glorifică-Mă *Tu*, Tată, la Tine Însuși, cu gloria pe care o aveam la Tine mai înainte de a fi lumea” (Ioan 17.4,5).

Acest lucru arată de ce bordura era toată de aur: este vorba de gloria divină, pe care El o avusese dintotdeauna la Tatăl, dar în care a intrat, ca să spunem așa, pe o bază nouă, și anume ca Reprezentant al poporului Său răscumpărat cu sânge, a cărui răscumpărare o făcuse conform voinței Tatălui. Aceasta a fost lucrarea, care I-a fost dat să o facă, pentru a descoperi Numele lui Dumnezeu într-o lume care se răzvrătise împotriva Lui, prin arătarea sfințeniei, adevărului, dreptății, harului și dragostei Sale - toate unite pentru răscumpărarea păcătoșilor.

Astfel, ca urmare a smeririi Sale până la moarte, gloria divină capătă un nou sens și apare într-o nouă splendoare pentru întregul univers. Ființa lui Dumnezeu a rămas mereu aceeași, dar a fost târâtă prin noroi de satan și de oameni - slugile sale de bună voie. Ca urmare, omul, creat după chipul lui Dumnezeu, a coborât nespus de mult mai jos, chiar mai jos decât fiarele sălbatice, pentru că și-a pus mintea dată de Dumnezeu în slujba păcatului. Nu există pe pământ o degradare ca aceea a omului căzut. De aceea, slava lui Dumnezeu nu putea să strălucească în lumea care Îi aparține, decât acolo unde harul Său predestinator s-a manifestat parțial în urmașii credinței (compară cu Evrei 11). Dar acestea au fost doar imagini incomplete despre ceea ce numai în Fiul se putea manifesta pe deplin.

Dar apoi El a spus: „Iată, Eu vin ca să fac voia Ta” (Evrei 10.9). Despre această „venire” putem spune că include întruparea Sa, precum și viața și slujirea Sa desăvârșită, care duc la împlinirea voinței minunate a lui Dumnezeu prin „jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna” (Evrei 10.10). „*De aceea* și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și I-a dăruit Numele care este mai presus de orice nume, ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi, ... și orice limbă să mărturisească, spre gloria lui *Dumnezeu Tatăl*, că Isus Hristos este Domn” (Filipeni 2.9-11). Astfel, mărturia gloriei lui Dumnezeu în tot universul se sprijină pe capul Celui care nu a căutat gloria pentru Sine Însuși.

Pâinile pentru punerea înaintea - poporul lui Hristos

Pâinile pentru punerea înaintea ne fac să ne gândim la „gloria *harului* Său” (Efeseni 1.6), când sunt ținute la locul lor prin bordură. Este Hristos glorificat Cel care îi păstrează pe ai Săi, și o face în conformitate cu întreaga Sa Ființă. Această glorie, după cum am văzut, este direct și veșnic legată de lucrarea Sa răscumpărătoare de pe cruce. În lumina acestei glorii citim: „*Eu* le dau viață eternă și nicidecum *nu* vor pieri niciodată și nimeni nu le va smulge din mâna Mea”

Masa

(Ioan 10.28). „Pentru că *Eu* trăiesc, și *voi* veți trăi” (Ioan 14.19). „Cu atât mai mult, fiind împăcați, vom fi mântuiți prin viața Lui” (Romani 5.10). Aici este vorba de viața Sa ca Om înviat și glorificat. De acum încolo, totul este legat de gloria Domnului Isus - o glorie în care El a intrat după ce, și pentru că a trecut pe calea suferințelor Sale până la moarte. Pentru că El a fost glorificat, Duhul Sfânt a putut fi dat la Cincizecime (Faptele apostolilor 2.33; compară cu Ioan 7.39). Petru atribuie vindecarea paralticului de la poarta Templului puterii lui Isus glorificat: „Dumnezeul părinților noștri L-a glorificat pe Slujitorul Său, Isus” (Faptele apostolilor 3.13). Acest gând marchează întreaga învățătură a apostolului: Hristos în glorie este sursa oricărei binecuvântări și, de asemenea, a puterii prin care această binecuvântare se revelează prin Duhul Sfânt.

Dar găsim o confirmare suplimentară a faptului că masa, împreună cu bordura ei, are legătură cu siguranța poporului lui Dumnezeu, atunci când ne uităm la pâinile de punere înainte, care trebuiau să fie permanent pe masă. Faptul că au fost numite pâini de punere înainte (sau „pâini ale feței”³) indică faptul că au fost puse înaintea lui Dumnezeu ca fiind desăvârșit de plăcute pentru El. Ele mai erau numite și „pâinea cea neîncetată” (Numeri 4.7), pentru că erau mereu înaintea lui Dumnezeu, și „pâinea sfântă” (compară cu 1 Samuel 21.4), ceea ce vorbește despre sfințenie în prezentarea lor. Era ceea ce era prezentat înaintea lui Dumnezeu, așa cum sugerează expresiile „pâinile de pus în rânduri” (1 Cronici 9.32) și „punerea înainte a pâinilor” (Evrei 9.2).

Cuvântul redat prin „turtă” este *challoth* (la plural)⁴. Este un cuvânt uzual, dar care înseamnă literalmente „turtă găurită”, deoarece aceste turte erau găurite sau perforate, probabil pentru a putea fi coapte mai repede. În măsura în care aceste turte vorbesc despre Hristos, „străpungerea” este deosebit de potrivită, nu în primul rând cu privire la străpungerea de la moartea Sa - deși totul ducea într-acolo - ci cu privire la supunerea permanentă a întregii Sale Ființe, a inimii Sale, sub dogoarea focului și a încercării de pe pământ și la cercetarea prin Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu.

Aceste pâini au fost făcute din floare de făină, ceea ce vorbește despre umanitatea desăvârșită a Domnului nostru, despre stabilitatea și omogenitatea Ființei Sale. Vom analiza acest aspect mai îndeaproape atunci când vom examina jertfa de mâncare. Fiecare turtă sau pâine era făcută din două zecimi de floare de făină. La fel era măsurată și jertfa de mâncare, care făcea parte din sacrificiul unui berbec. Pentru bou erau trei zecimi, iar pentru miel doar o zecime. Berbecul arată consacrarea și devotamentul Domnului nostru până la moarte. Am văzut deja acest lucru în cazul învelitorilor cortului. Vorbind despre Persoana Sa, floarea făinii ne amintește în mod potrivit de Cel care a fost total devotat lui Dumnezeu și care acum reprezintă înaintea Lui poporul Său în toată valoarea și puterea acestui devotament.

Aceste pâini erau în număr de douăsprezece, ceea ce ne amintește imediat de cele douăsprezece seminții care alcătuiesc poporul Israel în întregime. Era numărul unității naționale, iar de el se leagă gândul unei guvernări divine care ar fi trebuit să se exercite asupra lor și - dacă ar fi fost credincioși - prin ei asupra lumii. Numărul reappare cu cei doisprezece apostoli, cărora le-a fost încredințată guvernarea lui Dumnezeu în creștinătate, iar pentru Împărăția milenară și guvernarea lui Israel (Matei 19.28). Numărul doisprezece se remarcă și în cetatea cerească:

³ Nota redacției: A se vedea nota de subsol din Biblia CSV-Elberfelder la Exodul 25.30.

⁴ Nota redacției: singularul lui *challoth* este *challah*.

Masa

cetatea are douăsprezece porți, pe care sunt înscrise numele celor douăsprezece seminții; are o întindere de 12.000 de stadii în toate direcțiile, ceea ce o face un cub perfect; zidul său măsoară 144 (12x12) coți; are douăsprezece temelii din pietre prețioase; pomul vieții din ea poartă douăsprezece roade diferite. Acest lucru ne amintește că binecuvântările lui Israel sunt veșnice și că guvernarea divină este calitatea și condiția esențială a acestei „Împărății de neclintit” (Evrei 12.28). În ea, Dumnezeu va prelua din nou creația și i Se va descoperi în sfințenia și dragostea Sa desăvârșită (4x3).

Aceste fapte subliniază semnificația celor douăsprezece pâini. Ele reprezintă Israelul sub controlul guvernării divine și, prin urmare, destinat binecuvântării veșnice. Faptul că pâinile au fost aranjate în două rânduri pare să indice *ordinea* desăvârșită a întregii guvernări divine și *mărturia* adevărată despre care ne învață pâinile. Ele îl reprezintă pe Hristos în desăvârșirea Persoanei Sale, iar tămâia de pe ele vorbește despre mireasma și parfumul Său pentru Dumnezeu. Dar ele arată, de asemenea, poporul lui Hristos în El, așa cum este întotdeauna înaintea lui Dumnezeu, potrivit cu valoarea și mireasma a ceea ce este Domnul. Ei nu sunt văzuți ca ceea ce sunt în ei înșiși, în care nu există o mireasmă plăcută pentru Dumnezeu, ci ca în Hristos și astfel sunt plăcuți potrivit cu ceea ce este El înaintea lui Dumnezeu. Astfel, în cele douăsprezece pâini vedem nu numai perfecțiunile lui Hristos, ci și pe cele ale poporului Său ca fiind în El.

În Noul Testament avem un gând asemănător în ceea ce privește pâinea de pe masa Domnului: „Pâinea, pe care o frângem, nu este ea oare părtășia trupului lui Hristos? Pentru că noi, cei mulți, suntem *o singură* pâine, *un singur* trup, pentru că toți luăm parte dintr-*o singură* pâine” (1 Corinteni 10.16,17). Și aici, pâinea cea una, deși vorbește despre trupul Domnului nostru, ne amintește în același timp de poporul Său, care este și el o pâine, un trup, căci toți se împărtășesc din pâinea cea una. Astfel, poporul Său este văzut în El - complet și ca un întreg desăvârșit.

Acest adevăr al unității poporului în fața lui Dumnezeu ocupă în mod evident un loc important în gândurile lui Dumnezeu, atât în Vechiul Testament, cât și în Noul Testament. În zilele lui Ilie, unitatea națională a lui Israel fusese tristă și ruptă în exterior: cele zece seminții se răzvrătiseră împotriva casei lui David și mulțimea decăzuse. Și totuși, gândul lui Dumnezeu cu privire la unitatea lui Israel nu se schimbă. Ilie, vrând să conducă poporul înapoi la Dumnezeu, reface altarul dărâmat: „Și Ilie a luat douăsprezece pietre, după numărul semințiilor fiilor lui Iacov, către care a fost cuvântul Domnului, zicând: «Israel va fi numele tău!» Și cu pietrele a zidit un altar în Numele Domnului” (1 Împărați 18.31,32).

Această acțiune a fost similară în spirit cu cea a lui Iosua care, în vremurile anterioare, la porunca Domnului, a ridicat douăsprezece pietre în Iordan, pe unde trecea Israel, și a luat douăsprezece pietre din albia râului pentru a le ridica în tabăra din Ghilgal (Iosua 4.3-9). Aceste pietre simbolizează unificarea poporului lui Dumnezeu cu Hristos. Pietrele din albia râului Iordan aminteau nu numai că Domnul a oprit curgerea râului, ci și că tot Israelul a trecut prin el. În mod similar, pietrele ridicate la Ghilgal ne aminteau că tot Israelul a intrat în moștenirea sa. Astfel, moartea Domnului nostru Isus a oprit râul morții și al judecății și a pregătit o cale pentru ca poporul Său să treacă în moștenirea lor veșnică. Moartea Sa este cea care este prefigurată în cele douăsprezece pietre, dar poporul Său este văzut în El. Și astfel sunt reprezentați și în învierea Sa ca și împreună-moștenitori ai Săi. Fiecare credincios poate spune: „Sunt răstignit împreună cu Hristos” (Galateni 2.19), „îngropat împreună cu El” (Romani 6.4), „înviat împreună cu Hristos” (Coloseni 3:1), iar Dumnezeu m-a făcut „să stau cu El în locurile

Masa

cerești în Hristos Isus” (Efeseni 2.6). Și acest lucru este valabil nu numai pentru o clasă specială de credincioși, ci pentru toți cei care cred în Domnul Isus Hristos. S-a purtat de grijă pentru tot numărul de sfinți, iar fiecare individual se află înaintea lui Dumnezeu ca fiind făcut una cu Hristos și unit cu El. Acest lucru este valabil indiferent dacă mărturia responsabilă este intactă, ca în zilele lui Iosua, sau a eşuat, ca în zilele lui Ilie. Israelul lui Dumnezeu a fost întotdeauna înaintea Lui ca un întreg intact: la fel este și cu Biserica lui Dumnezeu, fie în unitatea exterioară neîntreruptă a dragostei dintâi, în zilele apostolilor, fie în „vremurile grele” din prezent (2 Timotei 3.1), când Biserica s-a rupt în fragmente, în ceea ce privește aspectul exterior.

Masa de aur (Hristos) în perfecțiunea fără precedent a Persoanei Sale rămâne. Iar El, Cel înviat și glorificat, este înaintea lui Dumnezeu ca Reprezentant al poporului Său răscumpărat cu sânge, care este una cu El și în El. Astfel, rugăciunea Sa din Ioan 17 este ascultată din partea divină, chiar dacă – cu regret - prin tristul eșec este în exterior complet devastată, ceea ce ar trebui să fie de fapt o mărturie pentru lume. Viața comună rămâne și la fel și unitatea înaintea lui Dumnezeu, care o însoțește (Ioan 17.21).

Astfel, credința se întoarce întotdeauna la gândurile lui Dumnezeu, chiar și în zilele de decădere. Altarul lui Ilie cu cele douăsprezece pietre ignoră complet faptul că existau două împărțiri. Înaintea lui Dumnezeu, este *un singur* Israel. Pe vremea apostolului Pavel, împărțirea era și mai extinsă: cele zece seminții dispăruseră deja din câmpul vizual - îngropate printre națiuni din cauza idolatriei lor. Iar iudeii se cuibăriseră în parte în îndreptățire de sine, în parte în necredință pură. Ei Îl respinseseră și Îl alungaseră pe Domnul slavei și acumulaseră „mânie deplină” (1 Tesaloniceni 2.16; vezi nota de subsol din GBV 2001). Într-un astfel de moment, Pavel a continuat să se țină de gândurile lui Dumnezeu cu privire la Israel. El știa: „Nu toți cei din Israel sunt Israel” (Romani 9.6), apoi își amintește chiar de vremurile lui Ilie, cum Dumnezeu lăsase atunci șapte mii de oameni care nu își plecaseră genunchiul în fața lui Baal, și adaugă: „Astfel deci, și în timpul de acum este o rămășiță potrivit unei alegeri a harului” (Romani 11.4,5).

De asemenea, în fața împăratului Agripa, când vorbește în apărarea sa despre promisiunea făcută părinților, Pavel spune că la aceasta „speră să ajungă cele douăsprezece seminții ale noastre, slujind neîncetat lui Dumnezeu, noapte și zi” (Faptele apostolilor 26.7). Ochiul lui Dumnezeu și credința văd întreaga națiune aleasă. La fel s-a întâmplat și cu profeții, atunci când au prezis ziua gloriei viitoare a lui Israel: divizările temporale și împărțirea au fost fie ignorate, fie depășite în mod triumfător. Prin unirea celor două toiege, Ezechiel avea să indice viitoarea reunificare a lui Israel și Iuda într-o *singură* națiune (Ezechiel 37.16-22), iar același profet a prevăzut pe larg împărțirea țării între cele douăsprezece seminții ale poporului unit (Ezechiel 48). Astfel, numărul doisprezece are o semnificație inconfundabilă nu doar pentru un timp limitat, ci și în legătură cu darurile de har și chemările „fără părere de rău ale lui Dumnezeu” (Romani 11.29).

Astfel, bordura de aur din jurul mesei, precum și cele douăsprezece pâini pentru punerea înainte așezate pe ea, indică plinătatea în care tot poporul iubit al lui Dumnezeu este așezat înaintea lui Dumnezeu în Hristos și este păstrat înaintea lui Dumnezeu datorită faptului că Hristos este încununat cu glorie înaintea Lui ca Înlocuitor. Ținute în acest fel, ele nu pot fi pierdute niciodată. Ne putem imagina foarte bine un levit prea zelos care îi semnala preotului pericolul ca pâinile să alunece de pe masă și care a conceput un plan pentru a le păstra mai în siguranță. Preotul a putut să răspundă calm: „Din partea lui Dumnezeu s-a avut deja grijă de asta: nu vezi bordura

Masa

(coroana)? Nu pot să trecă de ea.” Și astfel putem răspunde și unui credincios neliniștit, care se teme că nu va persevera până la sfârșit: „Nu vezi această cunună? - Isus, încoronat cu glorie și onoare?”

Pervazul - separarea

Acum ne ocupăm de semnificația pervazului lat de o palmă. Unii gândesc că acest pervaz se afla în afara bordurii deja descrise, iar vasele de slujbă puteau fi așezate pe el. Alții l-au văzut ca pe o simplă bordură decorativă, așezată vertical, pe marginea superioară a ei se sprijinea tăblia mesei. Acesta ar fi servit apoi drept cadru pentru întregul suport, de care erau atașate și picioarele cu verigile și drugii.

Nu putem determina cu certitudine forma exactă și atașamentul acestei borduri, dar am dori să sugerăm câteva idei despre semnificația sa generală. Cuvântul înseamnă în primul rând o împrejmuire. Așa sunt denumite castelele sau cetățile în Psalmul 18.46 și în Mica 7.17. O împrejmuire este menită să țină la distanță pe cei care vor să pătrundă, cum ar fi un perete sau o altă barieră. O astfel de împrejmuire în jurul mesei ar indica, prin urmare, ceva care ține afară ceea ce nu-și are locul acolo. Coronița din jurul mesei a indicat deja ceea ce ține pâinile bine fixate. Acest pervaz sau „fortăreață” (împodobită, de asemenea, cu o coroană) indică excluderea de la masă a tuturor lucrurilor care nu sunt în acord cu gloria lui Hristos. Un astfel de pervaz dă fermitate și stabilitate mesei, atât atunci când se află în Locul Sfânt, cât și atunci când a fost purtată prin pustie. Măsura „lat de o palmă” s-a referit la mâna divină care se află deasupra mesei pentru a delimita și a stabili toate lucrurile după slava lui Dumnezeu. Această mână de deasupra mesei poate vorbi despre omnipotența divină, dar vorbește și despre har, pentru că Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său pentru noi, care acum este înălțat prin dreapta Sa pentru a fi Conducătorul și Mântuitorul nostru (Faptele apostolilor 5.31).

Următorul pasaj ne poate ajuta să înțelegem ce gânduri sunt legate de „pervaz”: „Și, când a terminat de măsurat casa dinăuntru, m-a scos spre poarta a cărei față era spre răsărit și a măsurat de jur-împrejur. A măsurat latura dinspre răsărit cu trestia de măsurat: cinci sute de trestii (coți), cu trestia de măsurat, de jur-împrejur. A măsurat latura dinspre nord, cinci sute de trestii (coți), cu trestia de măsurat, de jur-împrejur. A măsurat latura dinspre sud, cinci sute de trestii (coți), cu trestia de măsurat. S-a întors spre latura dinspre apus și a măsurat cinci sute de trestii (coți), cu trestia de măsurat. A măsurat-o pe cele patru laturi. Avea un zid de jur-împrejur lung de cinci sute și lat de cinci sute, ca să facă o despărțire între ce era sfânt și ce nu era sfânt.” (Ezechiel 42.15-20).

Profetul a descris în capitolele anterioare Locul Sfânt, noul Templu, și de acolo iese pe poartă și vede o separare clară între ce era sfânt și ce nu era sfânt prin măsurătorile din jurul Locului Sfânt. Fie că era vorba de o *încăpere* cu dimensiunea de 500 de coți pătrați sau pur și simplu un *zid* de 500 de coți pătrați care înconjură curtea Templului: sensul evident este că trebuie făcută o separare completă între ceea ce este sfânt și ceea ce nu este sfânt. Acest lucru corespunde ideii indicate și de „bordura” din jurul mesei. Aceeași glorie, care înconjoară pâinea de pe masă, face și o separare între acea pâine și tot ceea ce nu este în concordanță cu gloria lui Dumnezeu. Cu cât zel protejează Dumnezeu Persoana Fiului Său iubit de orice fel de pângărire prin amestecul cu orice altceva. Așa cum în zilele lui Iosua era o distanță de aproximativ 2000 de coți între chivot și popor la Iordan (Iosua 3.4), tot așa și aici pâinea este ferită de orice altceva. Hristos,

în umanitatea Sa unică și desăvârșită, este protejat de a fi amestecat cu oricine altcineva, chiar dacă El ar face parte dintre cei mai buni dintre oameni.

Așa a fost, de exemplu, atunci când Domnul nostru a fost transfigurat, iar Moise și Ilie au apărut pentru a vorbi cu El. De emoție și de frică și neștiind ce să spună, Petru a propus să facă trei corturi: „pentru Tine unul și pentru Moise unul și pentru Ilie unul”. Cât de repede vedem acolo „bordura”, atunci când Dumnezeu a vorbit din cer: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, de El să ascultați!” (Marcu 9.2-8). Cu doar puțin timp înainte, Petru însuși mărturisea despre înțietatea Domnului față de Ilie și ceilalți profeți: „... alții, Ilie; iar alții, unul dintre profeți ... Tu ești Hristosul” (Marcu 8.27-29). O mare parte din epistola către Evrei constă în aceeași veghere zeloasă asupra Persoanei Domnului nostru. „Pervazul de jur-împrejur, lat de o palmă” și bordura de aur Îl separă de îngeri (Evrei 1), de Moise (Evrei 3), de Iosua (Evrei 4), de Aaron (Evrei 5; 7) și de întreaga suită de oameni ai credinței (Evrei 11). Pentru că Isus, „Căpetenia (Inițiatorul) și Desăvârșitorul credinței” (Evrei 12:2), este mai presus de toți aceștia.

În mod similar, când ne gândim la pâini, care ne amintesc de poporul lui Hristos, așa cum este văzut în El, acestea sunt separate de lume. Acest lucru este ilustrat în rugăciunea Domnului nostru din Ioan 17, despre care am putea spune că are legătură, în esență, cu aceste două borduri. Găsim cuvintele „glorie” și „a glorifica” în tot acest capitol. Marea Sa grijă pentru cei dragi ai Săi din această lume este ca ei să fie *păstrați*, nu doar salvați, de tot răul din această lume: „Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău” (Ioan 17.15). Măsura despărțirii lor de lume, în ceea ce privește gândurile și intențiile Sale, este la fel de completă ca la El însuși: „pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume” (Ioan 17:14).

Realizarea acestui lucru și separarea strictă, pe care sfințenia a produs-o în har, se poate vedea în primele capitole din Faptele apostolilor, unde răul este judecat conform standardelor divine, iar intrușii se țin la distanță deja de frică: „Dar din ceilalți nici unul nu îndrăznește să li se alăture” (Faptele apostolilor 5.13). Astfel, în 1 Corinteni 5, cel rău trebuie dat afară. Iar cuvântul către copiii lui Dumnezeu este: „Dar fiecare să se cerceteze pe sine însuși” - adică să se aprobe sau să se corecteze – „și astfel să mănânce din pâine și să bea din pahar” (1 Corinteni 11.28). Astfel, tocmai gloria harului este cea care protejează Masa Domnului de orice ar putea să o dezonoareze.

Această separare este departe de a fi în opoziție cu harul. Mai degrabă, este rodul harului. Căci sfânta despărțire se face întotdeauna prin puterea Domnului înviat și niciodată prin eforturi legale sau ascetice. Poporul Său este constrâns prin dragoste: „pentru ei *Eu* Mă sfințesc pe Mine Însumi, ca și *ei* să fie sfințiți în adevăr” (Ioan 17.19). Numai prin har a putut face acest lucru pentru noi. Dacă El a fost în lume ca Garant al poporului Său, tot de dragul lor se desparte de lume prin moarte și înviere. Ca „sfânt, nevinovat, despărțit de păcătoși” (Evrei 7.26), Domnul nostru nu avea nevoie de o separare morală de răul acestei lumi, dar „ai Săi, care erau în lume” (Ioan 13.1) au nevoie de sfințirea practică, pe care numai harul Său o poate oferi. Și, coborând în moarte, a rupt legăturile cu care ai Săi erau înălțuiți de o lume păcătoasă. Iar acum, în gloria învierii, El trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei (Evrei 7.25). Ioan 17 este un exemplu al acestei slujbe de mare preot. Această separare practică în inimă și în umblare se realizează prin „adevăr” sau - așa cum o ilustrează Ioan 13 - prin spălarea picioarelor. Toate acestea ne sunt arătate de bordura din jurul pervazului, care ne amintește și de siguranța veșnică a poporului lui Dumnezeu în trecerea printr-o lume rea, în care trebuie să învețe despărțirea inimii de lume și îndreptarea ei spre un Hristos glorificat. De gloria Sa depinde aducerea lor și, în cele din urmă, prezentarea lor pe deplin sfințiți lui Dumnezeu. Dar chiar și astăzi este vorba doar de necredință

Masa

și de slăbiciunea cărnii, din cauza cărora nu este încă o realitate practică deplină. În El nu suntem limitați.

Am vorbit deja despre excluderea răului moral, așa cum se vede în 1 Corinteni 5. Poate că există o tendință de a uita că gloria lui Hristos este la fel de zeloasă să vegheze ca masa Sa să nu fie pângărită de răul doctrinar sau de indiferența față de acesta. Un pasaj din cea de-a doua epistolă a lui Ioan ilustrează acest lucru: „Și aceasta este dragostea: să umblăm potrivit poruncilor Lui. Aceasta este porunca, după cum ați auzit de la început, ca să umblați în ea. Pentru că mulți înșelători au ieșit în lume, cei care nu-L mărturisesc pe Isus Hristos venind în carne – acesta este înșelătorul și antihristul. Luați seama la voi înșivă, ca să nu pierdem ce am lucrat, ci să primim răsplată deplină. Oricine merge înainte și nu rămâne în învățătura lui Hristos, nu-L are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura lui Hristos, acela Îl are și pe Tatăl și pe Fiul. Dacă vine cineva la voi și nu aduce învățătura aceasta, nu-l primiți în casă și nu-l salutați. Pentru că cine-l salută se face părtaș cu lucrările lui rele.” (2 Ioan 6-11).

Acest pasaj nu are nevoie de nicio explicație, ci de *ascultare* cu rugăciune. În scrierile lui Ioan, ca și în întregul Cuvânt al lui Dumnezeu, Hristos este totul și sfârșitul tuturor, iar testul omului este atitudinea lui față de Hristos. Să I se închine, să se încreadă în El, să asculte de El - prin aceasta cineva dovedește că face parte din familia lui Dumnezeu. Ceea ce *nu este* de la Hristos și oricine nu aduce învățătura lui Hristos trebuie respins fără rezerve. „Învățătura lui Hristos” conține tot ceea ce este în legătură cu El - întregul adevăr al lui Dumnezeu. Oricine respinge în mod conștient și deliberat ceva din aceasta este, prin urmare, o persoană „rea”, iar orice lucru care dezonoarează Persoana sau lucrarea Domnului nu trebuie tolerat cu bună știință nici măcar pentru o clipă. Chiar dacă este nevoie de îndelungă-răbdare și de răbdare, nu trebuie să existe indiferență față de învățăturile rele. O astfel de indiferență ar face pe cineva părtaș la faptele rele ale celui care nu a adus învățătura lui Hristos. Acestea sunt limitele stabilite de Dumnezeu în jurul mesei Domnului.

Uneltele – purtarea de grijă divină pentru slujire

Rămâne să vorbim despre diversele unelte care erau folosite în legătură cu Masa și care, după unii, erau așezate pe acest pervaz. Dacă masa vorbește nu numai despre ceea ce este hrana și plăcerea lui Dumnezeu, ci și despre ceea ce El oferă poporului Său pentru a se bucura împreună cu El, atunci ustensilele trebuie să vorbească despre purtarea de grijă divină pentru slujire.

Materialul acestor unelte era aur curat. Totul în ele este divin. Purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru slujirea părtășiei vine numai de la El. Mijloacele de ajutor uman sunt total nepotrivite aici. Se poate obiecta că trebuie să se facă o anumită ordine reglementată și o anumită prevedere pentru slujbă, ceea ce este perfect adevărat, dar această prevedere nu vine de la om, ci de la Dumnezeu. Orice efort de a asigura slujirea Mesei Domnului prin angajarea oamenilor este, chiar dacă în mod neintenționat, un afront adus dragostei, harului și sfințeniei lui Dumnezeu. Vai! Cu siguranță că nici măcar o singură turmă a poporului lui Dumnezeu nu se poate absolvi de eșec în această privință. Dar, cu siguranță, ar trebui să ne străduim să avem și să folosim numai ustensilele desemnate și pregătite de Dumnezeu.

Aceste unelte erau: „farfurii”, „cești”, „castroane” și „urcioare”. Este posibil ca farfuriile să fi conținut pâinea de punere înainte. Este posibil ca bolurile (castroanele) să fi fost pentru tămâia de pus pe pâini. Urcioarele și ceștile erau folosite pentru vinul folosit la jertfa de băutură. Astfel, nu numai mâncarea a fost pregătită, dar se asigurau și mijloacele necesare pentru a o prezenta

Masa

așa cum se cuvine, cu tot cu bucuria și încântarea care o însoțeau. Pentru că, cu siguranță, Dumnezeu Își are desfătarea Sa în Hristos (tămâie) și o bucurie pe care inima umană nu o poate cuprinde - o bucurie precum cea exprimată în „sângele strugurelui” (compară cu Deuteronomul 32.14) și care ne face să privim înapoi la revărsarea acelei vieți prețioase pe cruce. Toate acestea Îi sunt oferite cu siguranță prin Fiul divin. Și totuși, în harul Său infinit, Dumnezeu Se bucură că poporul Său Îl înconjoară oferind laudele lui Hristos și fiind atât de plăcut Lui.

Dar dacă acest privilegiu este nespus de mare, cât de mare este atunci și responsabilitatea ca noi să fim „vase de cinste” (2 Timotei 2.21), sfințiți și folositori Stăpânului casei. Dar numai ceea ce este lucrat prin harul divin poate fi de folos Stăpânului casei: prin acel har care ne învață să ne lepădăm de „neevlavia și de poftele lumești” (Tit 2.12), sau care face ca cineva să fie „curățit de acestea”. Cine ar putea măsura plinătatea serviciului divin, dacă toate vasele din casa Domnului ar fi așa cum ar trebui să fie: „«sfințenie Domnului». Și oalele din casa Domnului ... ca farfuriile adânci înaintea altarului” (Zaharia 14.20)? La fel este și sus, unde nu intră nici o urâciune. Dar „casa cea mare” (2 Timotei 2.20) a luat locul casei lui Dumnezeu pe pământ, iar în mijlocul desfrâului și al stricăciunii, calea credinței este marcată de smerenie și de un spirit de jale - nu de afișarea unor daruri extraordinare.

Verigile - comuniune pe tot parcursul călătoriei

La fel ca și chivotul și altarul tămâiei, masa de aur avea verigi de aur, aici lângă pervaz, pentru druggii de lemn de salcâm acoperiți cu aur, cu care era transportată prin pustiu. Nu ar putea fi o indicație în apropierea acestor verigi de pervaz că sfințenia mesei lui Dumnezeu nu trebuia să împiedice poporul Său să se bucure de părtășia cu El, chiar și în pustie? Oriunde El i-ar fi condus, masa Lui trebuia să-i însoțească, căci numai întinarea exclude de la părtășie, nu și încercarea în sine. Toate cărările pe care picioarele obosite ale sfinților Domnului trebuie să le parcurgă au fost deja străbătute de Domnul nostru Isus, despre care vorbește Masa. Poate exista pericol, batjocură și ură din partea lumii, precum și persecuție și greutate - El a trecut prin toate acestea, „cu excepția păcatului” (Evrei 4.15).

Nu numai că El a trecut deja prin lume în acest fel, dar promisiunea Sa este de asemenea: „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28.20). Verigile arată permanența prezenței Sale. Astfel, credinciosul poate spune cu îndrăzneală: „Tu îmi întinzi o masă înaintea vrăjmașilor mei” (Psalmul 23.5).

*Oriunde El mă va conduce,
Eu nu mă voi întoarce.
Păstorul meu e lângă mine,
Nu-mi lipsește nimic pentru fericire.⁵*

Rezumat

Așadar, după cum am văzut, Masa vorbește despre hrana lui Dumnezeu - Persoana lui Hristos - și, prin urmare, despre cele în care El are părtășie cu poporul Său. Omul nu a putut niciodată să-I ofere lui Dumnezeu ceea ce Îi încântă sufletul. Nu putea fi decât ca jertfa lui Cain, rodul

⁵ Remarca redacției: traducere din cântarea „In Heavenly Love abiding“ von Anna Laetitia Waring (1820–1910):
Wherever He may guide me, | No want shall turn me back; | My Shepherd is beside me, | And nothing can I lack.

Masa

pământului blestemat din cauza păcatului omului. Dar Hristos a pregătit o masă unde Dumnezeu găsește totul potrivit cu sfințenia Sa, așa că poate spune: Aceasta este mâncarea Mea - pâinea lui Dumnezeu. Dar deoarece acest Preamărit, Domnul nostru Isus, a purtat judecata noastră, există acum un loc la masa lui Dumnezeu pentru oricine crede în El. El este binevenit acolo pentru a avea parte cu Dumnezeu în bucuria Sa în Hristos. Acesta este miracolul harului: „părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos” (1 Ioan 1.3).

În acest capitol, din care tocmai am citat, găsim afirmația că Hristos și lucrarea Sa sunt baza părtășiei noastre unii cu alții: „Dar, dacă umblăm în lumină, după cum El este în lumină, avem comuniune unii cu alții și sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1.7). Aceasta este legătura care, prin Duhul Sfânt, îi leagă pe sfinți în comuniune. Ei au aceeași viață, care le dă aceleași dorințe și sentimente pentru Hristos. Aceasta este o părtășie despre care lumea nu știe nimic.

Dacă privim această părtășie și, în același timp, vedem starea divizată a creștinătății și ne întrebăm care este motivul pentru aceasta, nu putem spune decât că *Hristos* nu a fost și nu este singurul subiect al preocupării sufletului. La aceasta se ajunge printr-o simplă mărturisire și prin aceasta se ajunge la părtășia cu lumea în loc de cea cu Dumnezeu. Fie ca Domnul și Mântuitorul nostru laudat să fie atât de mult subiectul preocupării sufletelor noastre - al tău ca și al meu - încât să rezulte o comuniune adevărată și practică în jurul Persoanei Sale.

Titlul original: „The Table”,
Prelegerea a 13-a din *Lectures on the Tabernacle*, 1914